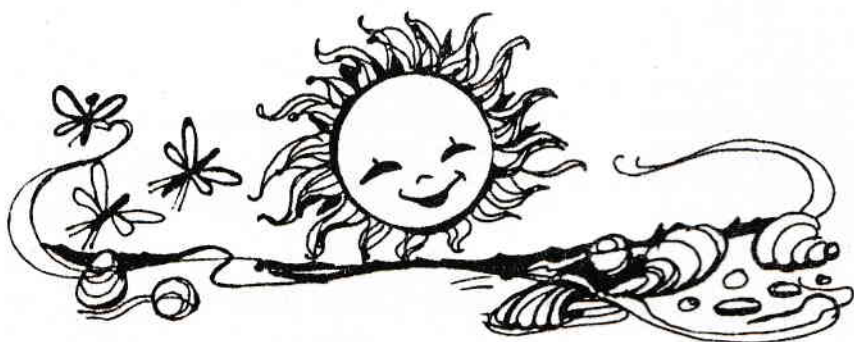

LBRIS

We know

books
Corina-Elena Preda

Cântecul pământului

EDITURA CARMINIS
PITEȘTI

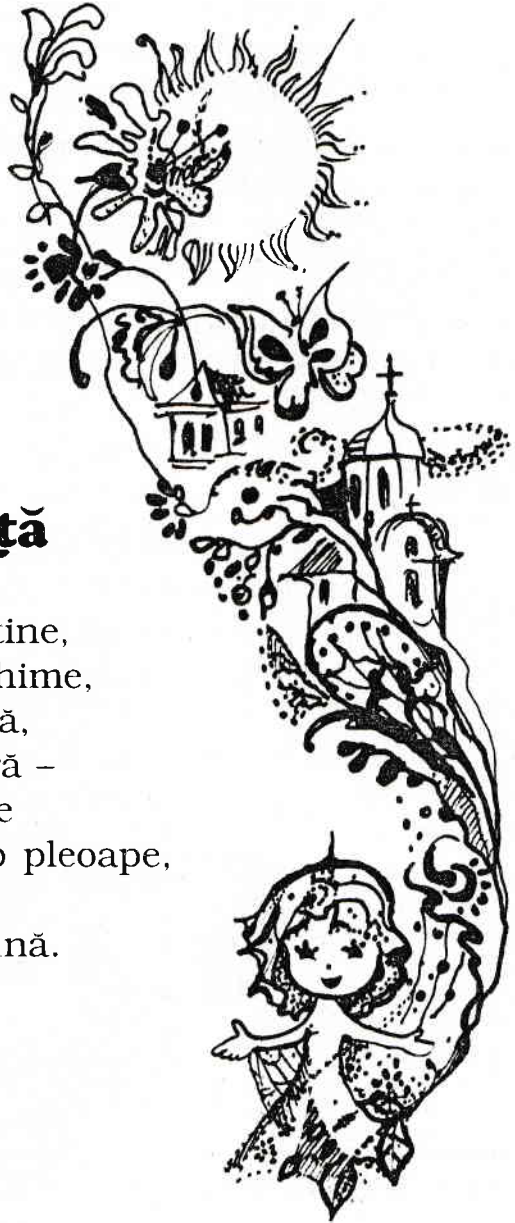
În loc de prefață	3
Luna ne spune poveste	4
Legenda Angelicăi	5
Legenda bulgărașilor de zăpadă sau obrazii domniței	8
Legenda cârțiței	10
Legenda croitorului	14
Fata, luna și piticul	17
Legenda fânețelor cu narcise	22
Floarea-de-colt	24
Fluturașul de piatră	26
Gaița	29
Legenda grădinii cu cartofi și ghiocei	33
Legenda gemenelor	36
Legenda privighetoarei	39
Legenda ghiocelului	42
Papucul-doamnei	44
Legenda podului de piatră	46
Legenda salamandrei	48
Legenda râsului	52
Legenda viperei cu corn	55
Postfață – Zestre	59
Cheia cuvintelor necunoscute	60

Pentru Cătălina-Ioana,
la împlinirea a doi anișori, cu dragoste nemărginită,
de la mama...

și pentru toți copiii
cu dorul de a-i învăța
Cântecul Inimii și al Satului.

În loc de prefață

Am scris carte pentru tine,
floare-albastră din vechime,
că te-ai îndurat, crăiasă,
ca să vii în casa noastră –
așezându-mi-te-n brațe
mi-ai crescut cerul sub pleoape,
mi-ai făgăduit lumină
și popas în noaptea bună.

Luna ne spune poveste

Luna cu maramă deasă
nu șade cu noi la masă –
se cocoată într-un tei
și se ceartă cu doi zmei

(aripile și le-nfoaie,
cerul în cerneală moaie,
stelele pe rând pitesc,
piticii mi-i izgonesc,
pe micuți i-au păcălit
că poveștile-au pierit).

Luna cu cosițe dalbe
mi s-a cuibărit în palme
și citește pe-ndelete
chiar acuma o poveste...

Profesorul de istorie se așază greoi la catedră, face prezența strigându-ne pe fiecare cu glasul lui baritonal. Ne este frică de ora de istorie. Deschide geanta mare din piele cărămizie. Imagini colorate umplu catedra.

- În această imagine, vedeți castelul Huniazilor. Profesorul știe că nu iubim istoria.

- Castelul Huniazilor... Vedeți, trebuie să învățăm istoria țării noastre.

Avem marele privilegiu de a învăța despre tradiție, de a ne realiza pe noi înșine ca valori morale, de a ne pune fără condiție în serviciul Patriei spre a o statornici definitiv.

- Al cui era castelul? întreprupe Grigore. Mereu e așa îndrăzneț, mai ales când simte că profesorul se pregătește să ne asculte din urmă.

- Castelul Huniazilor a devenit proprietate a Corvineștilor, după ce regele Ungariei, Sigismund de Luxemburg i l-a dăruit lui Voicu, tatăl lui Iancu de Hunedoara. Asta se întâmpla prin 1409. Voicu și frații lui au fost înnobilați și au primit castelul și domeniul Hunedoarei. Aici se vede aripa construită de Matei Corvin. E în stil renascentist.

- Corvin? se minunează Grigore, când, oprindu-se o clipă pentru a-și aduna gândurile, profesorul fixase privirea asupra catalogului.

- Corvin... pentru că avea plete negre ca pana corbului.

În vremea lui s-au petrecut lucruri ciudate.

În bancă, ne destindem spinarea și chiar zâmbim. Am simțit că emoția ascultării trecuse și că profesorul avea să vorbească tot el toată ora.

Se zice că Matei Corvin avea un om de încredere – pe bătrânul chelar Ianoș. Sîl adusese tată-său, Iancu de Hunedoara, din Ungaria pe când fusese regent al Ungariei. Ianoș era tăcut și înțelept – Iancu s-a bizuit de multe ori pe sfaturile lui. Odată, cu învoirea stăpânului său, Ianoș a mers la Muntele Sfânt.

De acolo, ar fi adus-o pe Anghelina și ar fi crescut-o de mititică. Un ungar cu suflet bun crescuse un pui de grec și arătase lumii că dragostea unește oamenii de neam diferit, dărâamă idolii și prejudecățile, deschide comorile sufletului. Fata a crescut cu Matei și cu verii lui, Mareș și Albu. Apoi, pe Matei drumurile l-au purtat către domnie și războaie, iar pe Mareș și Albu spre inima zăvorâtă a Anghelinei. Apele sufletului fetei s-au tulburat.

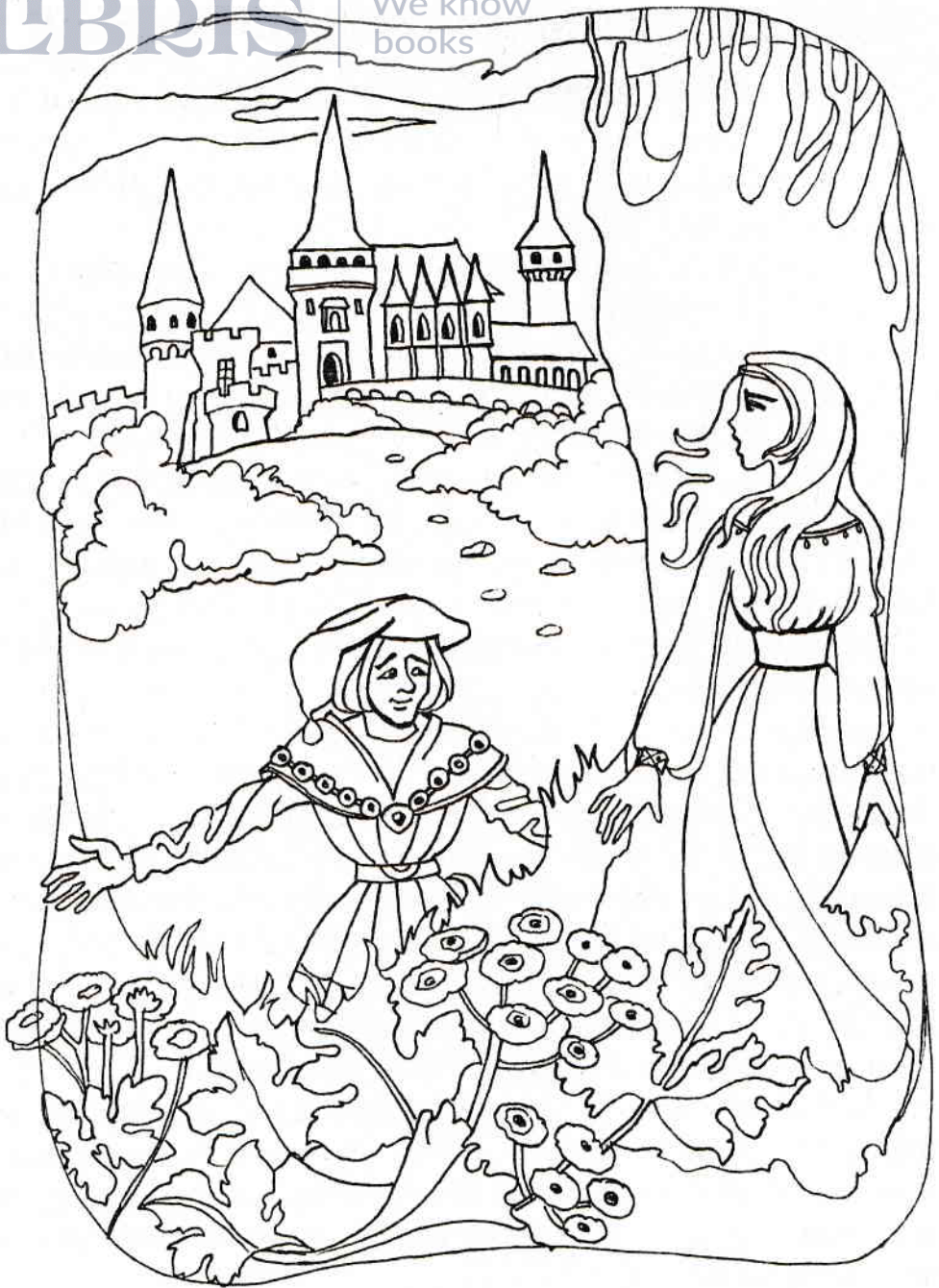
– Nu trebuie să te tulburi, Anghelina, o sfătuisese duhovnicul Gherman. Nu știi tu gândurile lui Dumnezeu.

Și Anghelina plecă în ciudată de neliniștea ei. Rugile către Fecioara Maria nu conteneau. Așa s-a îndurat Maica Domnului de tulburarea ei și a schimbat-o în angelică, floare cu frunze mari și penate, cu flori alb-verzui și mireasmă domnească.

Pe lângă ea trece Mureșul, năvalnic ori așezat, după cum își aduce el aminte de zilele triste.

Și teiul alb-roșiatic leagănă între brațele lui miresmate sufletul greu al eternității și al iubirii tănuite.

Profesorul s-a așezat din nou la catedră. Glasul lui nu mai prăvălea stânci. Se visase într-o legendă despre lucrurile demult apuse.

Legenda bulgărașilor de zăpadă sau obrazii domniței

Anul acesta, copăcelul acesta cu bulgărași de zăpadă n-a mai înflorit.

L-a uitat în urma lui iubirea, iubirea soarelui care nu s-a mai năpustit ca o nebună, dornică să se îmbrățișeze cu pământul. De fiecare Paște, copăcelul se închina Învierii și-n fiecare an bunica ne spunea povestea bulgărașilor.

„Venise la noi o fată de prin părțile munților. Eram copilă în primele clase, să zic așa, dar îmi aduc aminte ca azi. O văzusem și noi în vreo câteva rânduri, la biserica din sat. Venea după băiatul cel mare al preotului de la noi, părintele Sava, Dumnezeu să-l odihnească că tare bun era cu noi.

Într-un an (când părintele Sava pusese nunta băiatului cu domnița, c-așa-i ziceam noi), în noaptea de Înviere, preotul a ieșit cu Sfânta Lumină. Întâi a luat lumină feciorul preotului, de la care aprindea întotdeauna și domnița. Nu știu cum s-a făcut de s-a îmbulzit lumea, că altă fată a apucat lumină înaintea domniței. Eu eram acolo, lângă părinte, d-aia știu. Parcă văd și-acu' obrazii domniței: din bujori s-au făcut ca ceara, apoi ca pielița de măr domnesc.

A plâns fata la poarta bisericii și lacrimile ei se înnodau ciucuri. În primăvara următoare, la poarta bisericii răsărise un copăcel cum nu se pomenise la noi – firav, firav și cu bulgărași albi ca obrăjorii domniței în noaptea de Înviere.

Multă lume a cerut lăstari preotului, dar nu știu să se fi prins la cineva. Nici pe domniță n-a mai văzut-o nimeni de atunci.